

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

Velen van ons genieten in deze weken van een welverdiende zomervakantie.

We trekken eropuit met de caravan of de tent, of hebben ergens een luxe en eenvoudig huisje geboekt.

En de meesten van ons doen dat met maar één doel: tot rust komen.

Je hoort het als je met vakantie gaat: 'Kom lekker tot rust.'

Of, als je zongebruind en wel weer op je werk verschijnt: 'En? Heb je het lekker gehad? Lekker tot rust gekomen?'

Om deze rust te bereiken staan we met vele lotgenoten uren in de file op zwarte zaterdag of liggen we hutje mutje op het strand van Zandvoort of de Costa Brava.

En lekker tot rust komen.

En da's niks nieuws.

Naar die rust streeft die boer in de gelijkenis die Jezus ons vanavond voorhoudt ook.

Die man zegt tegen zichzelf: 'Rust nu maar uit.'

Dat is zijn doel.

Maar voordat hij dat heeft bereikt, voordat hij tot uitrusten komt, is de beste man er maar druk mee. Zaaïen, zijn gewas beschermen, oogsten, de oogst opslaan, schuren afbreken, grotere schuren opbouwen, het geoogste koren daarin opslaan.

Maar daarna, uiteindelijk, zal hij in weelde kunnen rusten.

Zo denk hij tenminste.

'Dwaas', noemt Jezus de man met deze levensinstelling.

Dwaas.

Beseffen dat je met Jezus verbonden bent geeft rust.

Waarom is Jezus zo hard voor de boer uit het verhaal?

Mag je dan niet hard werken en genieten van de luxe die je je daardoor kunt veroorloven?

Mag je dan geen rijkdom bezitten?

Tuurlijk wel.

Daar gaat het niet om in ons Evangelie.

Ook dat zijn gaven van God die we dankbaar van Hem mogen ontvangen als ze ons ten deel vallen.

Het punt is juist dat de boer in ons verhaal dát juist vergeten is.

Hij beschouwt alles als zijn eigen bezit.

Met zijn eigen bezit geeft hij zijn eigen leven vorm.

Hij plant zijn eigen toekomst.

Hij is de regisseur van zijn eigen bestaan.

Mijn leven is van mij, en ik moet eruit halen wat erin zit.

Het is opvallend dat de boer in ons verhaal 7x het woordje 'ik' gebruikt.

Wat zal ik doen, ik heb geen ruimte, dit ga ik doen, ik breek mijn schuur af, ik bouw grotere, ik zal daarin mijn rijkdom opbergen, ik zal tegen mijzelf zeggen: rust nu uit...

Ikke, ikke, ikke...

De boer denkt dat hij zijn leven en zijn toekomst kan beheersen met zijn bezittingen.

Daarbij heeft hij oog voor zijn eigen belang, zonder daarmee met God te rekenen.

Kijk, en juist op dat punt gaat deze gelijkenis van Jezus schuren met ons eigen leven.

Zoals elke gelijkenis van Jezus schuurt.

Jezus is geen super maatschappelijk werker die met simpele verhaaltjes mensen vriendelijk verzoekt om zich een beetje goed te gedragen.

Zo'n Jezus zou niet gekruisigd worden maar gekoesterd, want zo'n Jezus is geen bedreiging.

Nee, al Jezus' gelijkenissen, dus ook deze, leggen de vinger op een zere plek in ons leven.

Ze wijzen ons pijnlijk duidelijk op een zere plek in ons bestaan.

Ook nu, ook deze gelijkenis.

Want wat herkennen we veel van deze boer, als we eerlijk zijn.

Ik wil controle houden over mijn eigen leven.

Ik wil zelf bepalen wat er gebeurt met mijn lijf, met mijn buik.

Ik bepaal zelf hoe ik leef, en of ik er genoeg van heb.

Velen van ons zien vandaag de dag het leven als een bezit, en niet meer als een gave van God.

En zie daar, de fundamentele onrust die er heerst in ons bestaan en in onze maatschappij.

Want als mijn leven van mij is, moet ik mij inspannen om dat leven van de goede kwaliteit te laten zijn.

Ik moet mijn leven vormgeven, verzorgen en regisseren.

En voordat we het weten tobben we ons af met dingen die uiteindelijk ijdel zijn, zoals de prediker in de eerste lezing het zegt.

En hoewel we diep van binnen ook wel aanvoelen dat de prediker in de eerste lezing gelijk heeft, willen we er niet aan omdat we vaak niet weten hoe we ons leven dan wel moeten bezien.

Laten we ons leven nou eens vanuit een ander perspectief bekijken.

Ons leven is niet van ons.

Het is niet ons bezit.

Het is een gave, van God, die Hij ons in Christus heeft gegeven.

Ja, zegt Paulus zelfs in de tweede lezing, ons leven is Christus.

Ons leven is zo verbonden met Christus dat het er niet los van kan staan.

Als het los van Christus komt te staan wordt het ijdel, nutteloos, doelloos.

Dan slaat te onrust toe.

Ons bestaan gaat gelijk op met de Zoon van God.

Je dat beseffen geeft een fundamentele rust.

De rust vanuit de wetenschap dat ik nooit dieper kan vallen dan in Gods doorboorde, liefdevolle handen.

Dan kan het nog steeds stormen in ons leven, dan kan er nog steeds die slopende ziekte zijn of dat grote verdriet of die heftige gevoelens van eenzaamheid.

Maar dan beseffen we tegelijkertijd dat we er nooit alleen voor staan, omdat ons leven met Christus geborgen is in God.

En niets en niemand die het daar weg kan roven, wat er ook gebeurt.

De kwaliteit van onze toekomst hangt dus uiteindelijk niet af van onze inspanningen maar van ons verbonden zijn met Jezus; Gods vleesgeworden liefde.

Je dat steeds weer herinneren geeft rust.

Probeer het maar deze week, als je wellicht op de camping staat vol met andere rust-zoekers.

Wanneer je in de file op de route du soleil staat.

Ik ben met Christus geborgen in Gods liefde.

Dat geeft rust.

Hemelse rust.

Nu al, hier, en straks volmaakt in zijn eeuwige heerlijkheid.

Geloofd zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid.

Amen.